

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **O. S.**, narozená dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupená Mgr. Pavolem Kehlem, advokátem
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2020 č. j. x

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále také „správní orgán“), jímž jí podle ust. § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), nebyla prodloužena doplňková ochrana
- Žalobkyně v žalobě namítala porušení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3, 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Poukázala na ust. § 2 odst. 4 správního řádu a tvrdila, že napadeným

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

rozhodnutím došlo k porušení zásady, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly, v čemž pak spatřovala nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Zdůraznila, že průběh ozbrojeného konfliktu na Ukrajině se samozřejmě dramaticky vyvíjí a mění, nicméně ani v roce 2014 neplatilo, že by panovalo nebezpečí na celém území Ukrajiny. Jestliže tedy v roce 2016 žalobkyně doplňkovou ochranu získala, posléze jí byla v roce 2018 prodloužena, v obou případech platilo, že konflikt se netýká celého území Ukrajiny. K žádné změně dle názoru žalobkyně nedošlo. Podle žalobkyně žalovaný změnil aplikační praxi, aniž by došlo k legislativní změně a změně rozhodných skutečností. Tato změna nebyla řádně odůvodněna, čímž byla založena nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odůvodnění napadeného rozhodnutí odporuje zásadě legitimního očekávání, ohrožuje právní jistotu žalobkyně, která neměla důvod se domnívat, že by mělo dojít k zamítnutí její žádosti, nakolik i ke dni podání žádosti platilo, že boje v jejím rodišti probíhají a nadále i platí důvody, že na území Ukrajiny nemá žalobkyně žádné rodinné vazby, a proto má žalobkyně za to, že bylo nutno zkoumat možnosti přesídlení zvláště citlivě, což žalovaný neprovedl. Dále žalobkyně poukázala na skutečnost, že informace o zlepšení situace vnitřních přesídlenců byla k dispozici již při rozhodování o prodloužení doplňkové ochrany v roce 2018. Jiným žadatelům nebyla v obdobném případě prodloužena doplňková ochrana již v roce 2017. Žalobkyni nadále hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy. Nedostatečně byly posouzeny důvody pro udělení azylu, proti zamítavému výroku o neudělení azylu žalobu nepodávala, neboť její akutní situaci dostatečně vyřešila doplňková ochrana; přesto s neudělením azylu nesouhlasila již tenkrát. Žalobkyně současně poukázala i na skutečnost, že je psychicky otřesena z důvodu neustálého strachu o svůj pobyt a eventuální nutnost návratu na Ukrajinu, pročes musí i v současné době jednou týdně navštěvovat psychologickou terapii.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě měl za to, že v napadeném rozhodnutí dostatečně zdůvodnil změnu, ke které ve vztahu k žalobkyni, která již dovršila plnoletosti, a možnosti se reálně v rámci Ukrajiny přestěhovat, došlo. Žalobkyně podle žalovaného již není zranitelnou osobou a společně se svou matkou mají reálnou možnost využít podpůrných programů pro vnitřně vysídlené osoby, navíc s tou výhodou, že matka žalobkyně může prolehčí „start“ získat finance prodejem nemovitostí. Navrhl žalobu zamítnout.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Při jednání konaném dne 2. 11. 2021 setrvali účastníci řízení na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Správní spis pak obsahuje zejména následující pro danou věc podstatné dokumenty: rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 10. 8. 2016 č. j. OAM-612/ZA-ZA11-ZA17-2016, rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 21. 8. 2018 č. j. OAM-612/ZA-ZA11-K07-PD1-2016, žádost žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 5. 8. 2020, protokol o pohovoru ze dne 13. 10. 2020, informaci MZV ČR ze dne 15. 8. 2019, informaci OAMP Ukrajina: Situace v Mariupolu z 16. 12. 2019, informaci norského Centra informací o zemích původu (LANDIFO)-Ukrajina: Vnitřně vysídlené osoby z 16. 4. 2020 a informaci OAMP Ukrajina:

Situace v zemi ze dne 25. 4. 2020, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2020 č. j. OAM-612/ZA-ZA11-K02-PD2-2016-II.

7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 5. 8. 2020 podala žádost o prodloužení udělené doplňkové ochrany na území České republiky, v níž uvedla, že o prodloužení doplňkové ochrany žádá z důvodu, že i nadále trvají důvody, pro které jí i její matce byla udělena doplňková ochrana rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 8. 2016 č. j. OAM-612/ZA-ZA11-ZA17-2016, a na základě kterých byla i prodloužena v roce 2018 rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 8. 2020 č. j. OAM-612/ZA-ZA11-K07-PD1-2016. Hlavním důvodem opuštění Ukrajiny nebyl probíhající konflikt, ale strach a hrozba ublížení na zdraví ze strany zločineckých skupin. Stále je nezaopatřená, neboť se připravuje na budoucí povolání denním studiem na střední škole. Ráda by pokračovala ve studiu na vysoké škole v České republice. V případě neprodloužení doplňkové ochrany by ona i její matka přišly o zázemí, které si v České republice vytvořily.
8. Žalobkyni byla doplňková ochrana ve smyslu § 14a zákona o azylu, jako jedna z forem mezinárodní ochrany na území České republiky, udělena na dobu 24 měsíců rozhodnutím správního orgánu ze dne 10. 8. 2016 č. j. OAM-612/ZA-ZA11-ZA17-2016, které nabylo právní moci dne 19. 8. 2016. Doba trvání doplňkové ochrany byla následně prodloužena rozhodnutím správního orgánu ze dne 21. 8. 2018 č. j. OAM-612/ZA-ZA11-K07-PD1-2016, které nabylo právní moci dne 26. 9. 2018, a to s platností do 26. 9. 2020. Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 12. 2020 č. j. OAM-612/ZA-ZA11-K02-PD2-2016-II nebyla žalobkyni podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena doplňková ochrana. Při pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany dne 13. 10. 2020 žalobkyně sdělila, že nechce uvést žádné aktuální skutečnosti, neví přesně, kdy a proč jí byla udělena doplňková ochrana, nyní má starost o matku, jejíž život je v ohrožení, neví přesně, co se stalo. Pokud by byla ohrožena její matka, jistě by byla ohrožena též; její žádost o prodloužení doplňkové ochrany psala matka, sama dokument nečetla a informace v něm uvedené nezná. Neví, co se děje ve vlasti, nikoho tam nemá, měla by potíže s adaptací, o konkrétní hrozbě neví, o situaci ve vlasti se nezajímá; není jí známo, že by matce někdo volal či vyhrožoval. O možnosti využít vnitrostátní ochrany nic neví, rodinu ve vlasti nemá, s otcem není v kontaktu, o matčině majetku ve vlasti není informována. Zdravotně je v pořádku, ohledně návratu se bojí o svou matku, jež se o ni stará; ona ani matka neuvažovaly o návratu na bezpečné území pod kontrolou ukrajinské centrální vlády. Dorozumí se německy, anglicky a rusky, dokončuje gymnázium a ráda by pokračovala na vysoké škole, bydlí s matkou v pronajatém bytě, finančně se na chodu společné domácnosti ani na výdajích na studia nijak nepodílí. Je dospělá, zdravá, svéprávná a praceschopná žena v produktivním věku, učí se na maturitu a soustředí se na český jazyk; s dalšími kroky k zajištění si pobytu čeká, jak dopadne řízení o prodloužení doplňkové ochrany, o dostupné formy pobytu se nezajímala, dočasnosti mezinárodní ochrany si je vědoma, do vlasti by se vrátit nemohla, ví o možnosti získání víza, ale neřešila to, je mladá. Nic doplnit ani doložit nechtěla, jen uvedla, že získání víza je problém, což ví od ukrajinských spolužáků. Při seznámení s podklady dne 23. 11. 2020 se s nimi nechtěla seznámit ani se k nim vyjádřit, pořídila si jen jejich fotokopii a požádala o lhůtu k vyjádření; dne 3. 12. 2020 poskytla totožné vyjádření a stejné podklady jako její matka.
9. V napadeném rozhodnutí odůvodnil žalovaný zásadní změnu poměrů tím, že v případě žalobkyně pominuly již důvody, pro které jí byla udělena doplňková ochrana, a v případě

jejího návratu do vlasti jí dle správního orgánu již nehrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a zákona o azylu.

10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

11. Podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*
12. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobkyně porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
13. Městský soud v Praze konstatuje, že žalobkyni byla rozhodnutím ze dne 10. 8. 2016 č. j. OAM-612/ZA-ZA11-ZA17-2016 udělena doplňková ochrana ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. Důvodem pro její udělení bylo přistoupeno z důvodu bezpečnostní situace v místě bydliště žalobkyně a její matky. Správní orgán posoudil situaci žadatelek (žalobkyně a její matky), které žily ve městě x oblasti, a konstatoval, že tyto nemají možnost zajistit si dlouhodobější zázemí v jiné části domovského státu. Správní orgán nemohl po posouzení tehdejších informací o situaci v zemi původu žalobkyně vyloučit, že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Ze stejných důvodů došlo k prodloužení doplňkové ochrany a to rozhodnutím ze dne 21. 8. 2018 č. j. OAM-612/ZA-ZA11-K07-PD1-2016.
14. Soud souhlasí s žalovaným, že u žalobkyně došlo k zásadní změně poměrů, kvůli níž již není doplňkové ochrany zapotřebí.
15. Podle názoru soudu došlo od roku 2016 (resp. od prodloužení doplňkové ochrany roku 2018) k podstatné změně okolností a odepření prodloužení doplňkové ochrany bylo v tomto ohledu zákonné. Nezletilost žalobkyně představovala stěžejní důvod, proč byla doplňková ochrana její matce a potažmo i jí udělena rozhodnutím ze dne 10. 8. 2016. Žalobkyně nabyla zletilosti, a tudíž není plně závislá na své matce.
16. Dle informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 4. 2020 je situace v zemi stabilní, ozbrojené střety probíhají toliko na tzv. linii dotyku v Doněcké a Luhanské oblasti, většina země je ovšem plně pod kontrolou ukrajinské demokratické centrální vlády.
17. Podle informace LANDINFO ze dne 16. 4. 2020 je na Ukrajině již registrováno 1,4 milionu vnitřně přesídlených osob, téměř polovinu z nich tvoří rodiny s dětmi.

Vysídlenecům sice častěji hrozí nezaměstnanost, avšak jejich diskriminace je obecně malá a přístup ke zdravotní péči mají obdobný jako místní obyvatelstvo. Většinu členů domácností vnitřně přesídlených tvoří ženy, v mnohých domácnostech žije pouze jedna dospělá osoba, v řadě domácností byla s dětmi žena sama. Z účastníků průzkumu pracovalo 47 % přesídlenců (oproti 59 % v celé ukrajinské populaci) a 7 % aktivně hledalo zaměstnání, ekonomicky neaktivních bylo 46 % (25 % důchodců, zbytek tvořili studenti, osoby v domácnosti a zdravotně postižení), 63 % se domnívalo, že práce odpovídá jejich kvalifikaci, ve městě Kyjev bylo zaměstnáno 87 % přesídlenců. Registrace vnitřních přesídlenců není v současnosti problematická; je již zajištěna i jejich účast ve volbách. Dle šetření z července až září 2019 bylo s možností získat práci spokojeno 73 % přesídlenců. Přes potíže se sehnáním bydlení existuje program na dostupnost bydlení pro osoby, jež nemají vysoké příjmy, který zvýhodňuje přesídlence; místní úřady též nabízely půjčky na bydlení; v krajním případě je možnost bydlet v kolektivním středisku. Za poškozené nemovitosti v místě konfliktu se bylo možno domáhat náhrady soudně.

18. Žalobkyně je dospělá, svéprávná, zdravá a praceschopná osoba v produktivním věku, která měla těsně před dokončením úplného středního vzdělání a hovoří kromě ruštiny i anglicky a německy. Navštěvování psychoterapie jednou týdně není natolik závažnou okolností, aby pro ni bylo vnitřní přesídlení nedostupné; ze správního spisu žádné zdravotní potíže nevyplývají. Nedostatek rodinných vazeb nepředstavuje potíže, může-li žít ve vlasti se svou matkou. Soudu je z úřední činnosti známo, že žaloba matky žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného, jímž matce žalobkyně rovněž nebyla prodloužena doplňková ochrana, byla rozsudkem zdejšího soudu sp. zn. 4 Az 2/2021 zamítnuta.
19. Na území pod kontrolou ukrajinské centrální vlády nejsou namísto ani obavy před soukromou osobou, která se později měla stát funkcionářem jedné ze separatistických samozvaných republik na východě země. Centrální vláda většinu území země dostatečně ovládá a není důvod se domnívat, že by na něm nedokázala zajistit bezpečnost. Nadto lze mít za vysoce nepravděpodobné, že by funkcionář separatistického regionu dobrovolně přešel na území pod kontrolou ukrajinské vlády, s níž separatisté vedou vojenský konflikt, a snažil se zde působit.
20. Z ničeho tedy nevyplývá, že by žalobkyni mělo po využití již dostupného vnitřního přesídlení ve vlasti hrozit skutečně nebezpečí vážné újmy.
21. Dle názoru soudu se poměry žalobkyně od posledního prodloužení doplňkové ochrany podstatně změnil. Žalobkyně především v červenci 2019 nabyla plnoletosti. Zprávy, kterým se žalovaný věnuje na str. 5 a násl. odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, potvrzují, že změny, ke kterým na Ukrajině došlo od roku 2016 resp. 2018, jsou takových rozměrů, že prodloužení doplňkové ochrany v případě žalobkyně není na pořadu dne. Významnými změnami pak jsou podpůrné programy, jak ze strany státu, tak ze strany neziskových organizací, které si kladou za cíl pomoci vnitřně přesídleným osobám, pomoc vnitřně vysídleným osobám je dostupnější, situace těchto osob se výrazně zlepšila, např. i v dostupnosti zaměstnání.
22. Věc sp. zn.: 4 Az 39/2017, na kterou žalobkyně odkázala, se týkala manželů, kteří v září 2016 požádali o prodloužení doplňkové ochrany, a nebylo jim vyhověno. Soud pak žalobám manželů vyhověl, když dospěl k závěru, že tvrzení o zásadním zlepšení perspektivy vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny za poslední dva roky nemá oporu ve správním spisu, ba dokonce ve spisu obsažené údaje takové závěry vyvrací. V dané věci

žalobkyně požádala o prodloužení doplňkové ochrany žádostí ze dne 5. 8. 2020. Tedy v době, kdy judikatura správních soudů uvádí, že o zlepšení situace na Ukrajině svědčí i skutečnost, že Česká republika považuje s účinností ode dne 22. 3. 2019 Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů, za bezpečnou zemi původu (vyhláška č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění vyhlášky č. 68/2019 Sb.). Zdejší soud je toho názoru, že žalovaný nepopíral, že v Doněcké a Luhanské oblasti probíhají konflikty, na základě shromážděných zpráv o zemi původu žalobkyně však dospěl k závěru, že v ostatních oblastech Ukrajiny je situace stabilizovaná a k ozbrojeným konfliktům tam nedochází. Soud tak uzavírá, že ze zdrojů shromážděných žalovaným i z bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá jednoznačný závěr, že s výjimkou Luhanské a Doněcké oblasti a poloostrova Krym, došlo na Ukrajině k podstatnému a trvalému zklidnění situace. Ze zdrojů obsažených ve správním spise ve spojení s judikaturou Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že na Ukrajině existuje reálná možnost vnitřně přesídlit do bezpečných oblastí. Situace vnitřních přesídlenců není disproporčně horší než situace ostatních občanů Ukrajiny, jakkoliv se vnitřní přesídlenci potýkají s některými obtížemi (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j.: 6 Azs 152/2019 – 33). Možnost vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny setrvale uznává též Nejvyšší správní soud. Žalovaný tedy dle názoru soudu dostatečně a objektivně posoudil význam a trvalost změn, ke kterým na Ukrajině došlo.

23. Obavy matky žalobkyně a tím i žalobkyně z konkrétní osoby v Luhanské oblasti byly ve vztahu k doplňkové ochraně vypořádány výše. Ohledně důvodů pro udělení azylu dle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu je třeba uvést, že se v řízení o prodloužení doplňkové ochrany nezkoumají (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2019, č. j.: 10 Azs 261/2018 – 38).
24. Jak žalovaný správně konstatoval, ozbrojený konflikt je omezen na Doněckou a Luhanskou oblast. Je-li pro žalobkyni dostupné vnitřní přesídlení, nelze jí udělit doplňkovou ochranu dle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
25. Soud dále nenalézá deficity v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu a bylo dbáno, aby při rozhodování skutkově obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, šetřil práva žalobkyně nabytá v dobré víře a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Při zjišťování skutkového stavu vycházel žalovaný např. z informace LANDINFO ze dne 16. 4. 2020 a ze souhrnné informace OAMP ze dne 25. 4. 2020; tyto údaje pochází dle názoru soudu z nezávislých zdrojů a jsou dostatečně objektivní. Shromážděné podklady jsou přiléhavé na poměry žalobkyně, např. údaje o vnitřních přesídlencích na Ukrajině představují způsobitý podklad pro posouzení, zda jsou u ní dány důvody pro aplikaci ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobkyně nejedná o důvody pro prodloužení mezinárodní ochrany; důraz kladl na změnu dosavadních poměrů a nikterak se neodchýlil od své aplikační praxe. Věc byla

řádně posouzena, v žádném případě nedošlo k porušení ust. § 2 odst. 1, § 3 (ve spojení s § 2 odst. 4), § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“) ani jiná ustanovení SŘ či jiných právních předpisů. Napadené rozhodnutí nelze označit za nepřezkoumatelné ani za nezákonné.

26. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 2. listopadu 2021

JUDr. Marcela Rousková

samosoudkyně